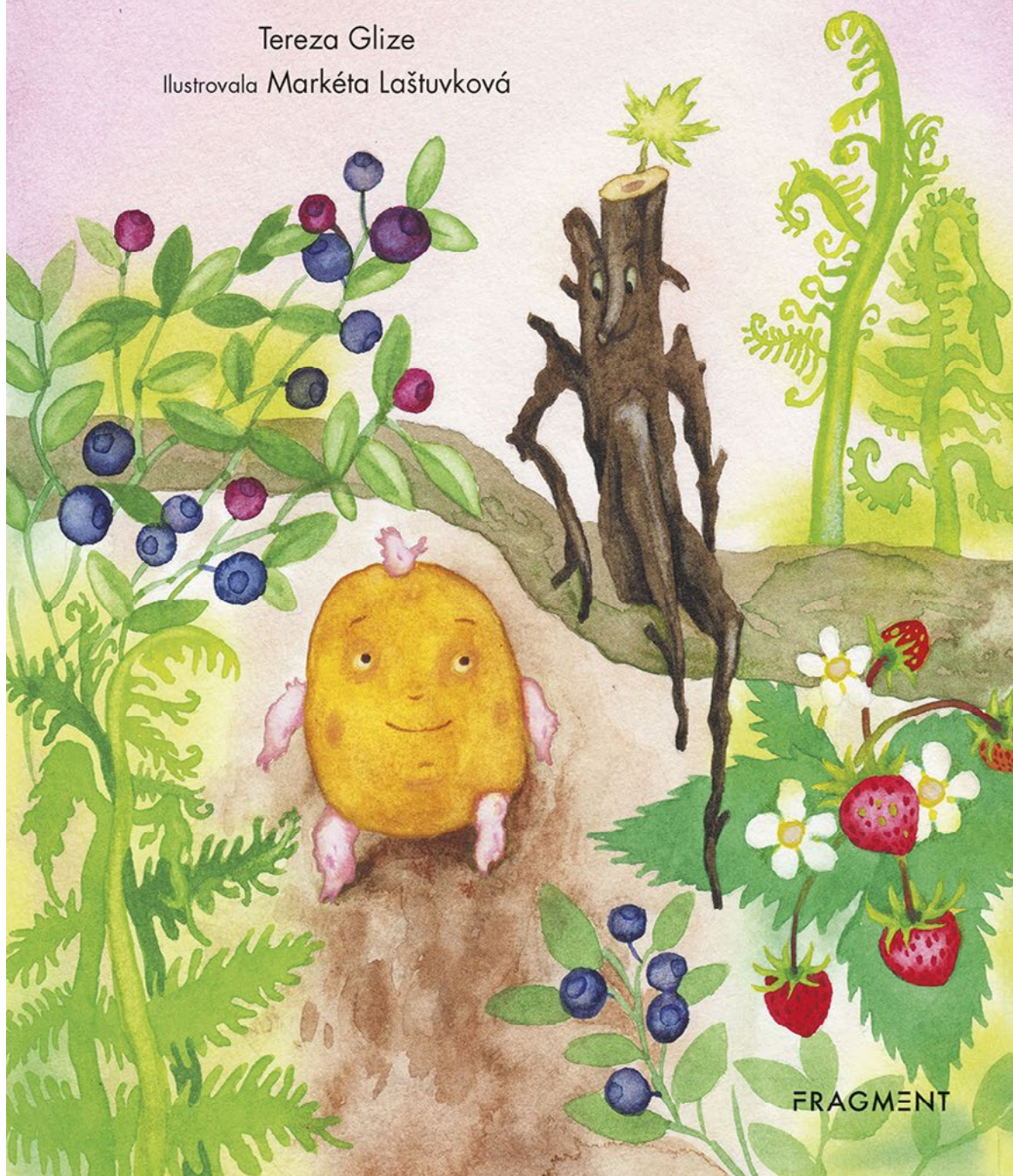

Putování Brambůrka a Javůrka

Tereza Glize

Ilustrovala Markéta Laštůvková

FRAGMENT

Putování Brambůrka a Javůrka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tereza Glize

Putování Brambůrka a Javůrka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tereza Glize

Putování Brambůrka a Javůrka

Ilustrovala Markéta Laštuvková

FRAGMENT

*„Alexovi, Adélce, Maxovi a maličkému.
A také všem, kteří staví v lese domečky z klacíků a mechu...“*

Na lesním paloučku

Kdesi v lese mezi stromy leží malebné místo, takový plácek, který bychom stěží nazvali loukou. Je to spíš loučka, nebo ještě lépe palouček. Sluníčko sem svítí vždycky dopoledne a pak večer, než úplně zapadne. Po zbytek dne vysoké stromy vrhají příjemný stín. Sluneční paprsky prosvítají jejich korunami a spolu s větrem, který pohupuje větvemi, kreslí na zemi stínové obrázky. Zvířátka z lesa sem skoro nechodí, snad proto, že dospělý jelen se tu sotva otočí, div že si přitom nezláme parohy. Má o ně pochopitelně strach, přece jen je to jeho chloubka. Čas od času sem zabloudí zajíc, ale znáte zajíce... Že ne? Takový zajíc je neposeda, nikde se dlouho v klidu nezdrží. Otočí se, prohlédne si pozorně všechny kořeny a pařezy, pátravě natočí hlavu, pak zdvihne oči a podívá se na nebe. Skrz větve sleduje běh mraků a pak jen zastříhá ušima a hopká si dál lesem. Tohle není místo, kde by se mohl usadit. Ani on, ani jelen. Pro mravence leží palouček příliš daleko od kraje lesa a pro jezevce je odsud příliš daleko od lesní společnosti.

A přece jen tu někdo bydlí! Pod kmenem nejvyššího smrku, přímo mezi kořeny, stojí malinký mechový domek. Stěny má z dřevěných klacíků pečlivě svázaných k sobě stébly trávy a všechny mezery jsou důkladně ucpané hlínou, aby dovnitř neprofukoval vítr. Sklopenou střechu tvoří vrstva listů, hlíny a mechu a úplně nahoře se tyčí šiškový komín.

Před domkem je docela malinká zahrádka a kolem ní plot z jehliček, pečlivě zapíchaných do země v přesných rozestupech. Na zahrádce toho moc nenajdete – v rohu je sud na vodu smotaný z čerstvých listů a hned vedle malé políčko. Tam si majitelé domečku pěstují jakousi tajemnou lesní plodinu, asi přísadu do teplé polévky pro podzimní večery. Na opačné straně zahrádky přesahuje přes plot keř s malými zelenými lístky, na kterém v létě rostou sladké šťavnaté modré borůvky. Na zápraží, hned vedle dveří do domečku, stojí malá lavička, tak akorát na příjemné posezení pro dva.

A kdo že jsou ti dva?

Brambůrek a myši

Sluníčko stojí už vysoko nad lesem, paprsky se dotýká korun nejvyšších stromů a vrhá na loučku stíny a mihotavé světlo. Tu se dvířka mechového domečku otevrou a na jeho prahu stojí podivné stvoření. Ze všeho nejvíc se podobá nepříliš pěkné zakrslé bramboře, kterou někdo zapomněl v košíku ve sklepě. Jeho skutečný příběh je ovšem poněkud zajímavější.

Tenhle brambůrek si kdysi hověl pěkně v hlíně, jeho zelené natě se nad zemí šplhaly za sluníčkem a on si zatím pod zemí v teple užíval lenošného nicnedělání. Pak přišel podzim, brambor už netrpělivě čekal na sklizeň a odpočítával dny, než ho konečně vyorají. Chtěl spatřit světlo světa a všechny ty barvy, o kterých mu shora vyprávěly natě. Těšil se převelice. Jaké však bylo jeho překvapení, když ho jednou uprostřed noci vzbudily tiché pištivé hlásky.

„Tuhle bereme!“

„Myslíš?“ odpověděl druhý hlásek odněkud zleva. „Připadá mi trochu malá, co říkáš? Určitě tu bude nějaká větší, mohla by nám stačit na celý týden!“

Zprava se ozvalo rozhodné: „Přece tu nestrávíme vybíráním té správné brambory celou noc, na to nemáme čas. Popadni tuhle a přestaň mudrovat!“

„Myši!“ vyděsil se brambor. Ta největší pohroma, která ho mohla potkat. Nikdy ho nenapadlo, že se nachází tak blízko

u kraje pole, a že by se proto měl mít na pozoru před myší hrozbou. Teď už bylo na záchranu pozdě! S vypětím všech svých brambořích sil propletl malé kořínky mezi zrnka hlíny, nad zemí se zapřel natěmi a napjal celé své šiřaté tělo v odporu proti myším. Ale co mu to bylo platné... Ucítil ostrou bolest, jak mu myši natě nad zemí ukousaly, a pak jen slabé, ale vytrvalé tahání a strkání, jak se ho snažily dostat ven. Jedna tahala seshora a druhá tlačila zespoda, až se chudák brambor vyloupl ze země a skončil celý zkoprnělý na povrchu. Tam jen nechápavě mžoural a mžikal na noční oblohu i na měsíc a hvězdy, které viděl úplně poprvé. Snažil se ubránit, jak mohl, švihal a mrskal sebou a hlasitě proklínal obě myši. Marně.

„Potvory zubatý! Zlodějky pištivý! Hlodavci nevděčný! Nechte mě!“

Ale to už ho myši přivazovaly na větévku a jako válečnou kořist si ho nesly domů do své nory. Zpívaly si při tom nějakou protivnou myší písničku. Jejich pištivé hlásky byly to poslední, co chtěl brambor poslouchat.

„Nemohly byste být alespoň na chvilku zticha, vy protivné pištilky?“ zakřičel na ně.

„Ááá, pan Brambůrek bude asi pěkná fajnovka, náš zpěv se mu nezdá!“ posmívaly se myši a začaly zpívat ještě hlasitěji. Znělo to ještě mnohem protivněji než předtím. Inu, co zmůže taková brambora proti dvěma myším? Zhola nic...

A tak se pan Brambůrek ocitl v myší zásobárně. Seděl ve skladu spolu s dalšími druhy zeleniny z pole, přespolečnými úlovy i nejrůznějšími rostlinami, které nikdy dřív neviděl. Tušil, že nejspíš skončí na talíři při nějaké myší hostině. Smutně se v rohu zásobárny scvrkával a tiše při tom klíčil. Po klíčkách, které mu pomalu narůstaly, se postupně přesunul do rohu

zásobárny, která musela být jen kousek pod povrchem země, protože sem mezi hlínou občas problesklo sluníčko. Stěnou sem trochu profukovalo, a proto se v tom zapadlém rohu nikdo nezdržoval. Pro pana Brambůrka to ale byla vynikající příležitost, jak odtud uprchnout.

Jeho hlavička sice nebyla příliš uzpůsobena k přemýšlení, ale Brambůrek se snažil. Na zkrabatělém čele se mu z toho úsilí tvořily malé kapičky škrobu. Přemýšlel tak důkladně, že si musel sám pro sebe povídat, aby proudu svých myšlenek stačil. Dosud nepoznaná schopnost přemýšlení ho tak vysilovala, že ho večer myšlenky ukolébávaly ke spánku. Ráno ho zase nové nápady nenechaly ani dospát, jak se mu hned draly na mysl. Vymýšlel plán útěku, představoval si život venku a přemýšlel o své malé, čerstvě vyorané bramboří existenci.

A pak jednoho večera začal pomalu odhrabávat jedno zrnko hlíny za druhým tak, aby myši neměly šanci povšimnout si sebevětší změny. Po nocích si nenápadně hloubil tajný tunel na svobodu. Zrníčka nenápadně rozhazoval po zemi, ale ne na hromádku, to by příliš poutalo pozornost. V myší spížírně byl takový nepořádek, že bylo skoro nemožné, aby někdo postřehl novou vrstvu hlíny na podlaze. Tak postupoval den za dnem. V koutě byla díky slábnoucí stěně čím dál větší zima, ale jemu studený vítr nevadil. Těšil se, až znovu uvidí měsíc a hvězdy a ucítí na své slupce závan větru a svobody, a to mu za to dočasné nepohodlí přece stálo!

Jednoho večera vycítil tu správnou příležitost k úprku a konečně nadešla ona hodinka, kdy se rozhodl odstranit poslední zrnka hlíny. Počkal si, až všichni usnou, což byl pro Brambůrka docela složitý úkol. Večer si totiž ostatní ve skladu zpívali ukolébavky pro lepší spaní a chudák Brambůrek měl co dělat, aby